

Mundial de futbol

Dm, 8/06/2010 per Josep Roca
[Des de l'Amazònia occidental](#)

Fa molts anys que no he viscut un campionat mundial de futbol fora del Brasil. Per tant, no puc parlar del que passa per altres latituds. El campionat que ha de començar d'aquí a pocs dies em mou a posar per escrit algunes reflexions que he anat fent a partir del contacte amb la gent d'aquesta terra.

Més d'una vegada he pensat que allò que vàrem aprendre des dels nostres estudis de filosofia que l'ésser humà és un ésser racional, no serveix ni per definir ni per entendre el capteniment de la majria de persones amb qui hem de tractar cada dia. Sí que hi ha persones que es mouen motivades per la raó, o pel pensament, o per conviccions profundes i raonades; però em sembla que no són, ni de bon tros, la majoria. La majoria de gent que coneixem i que tractem es mou per l'emoció, pel sentiment. Això ho palpem cada dia em l'àmbit social o ciutadà i en l'àmbit religiós o de comunitat cristiana.

Així, el futbol és al Brasil com el catalitzador que uneix els sentiments patriòtics i nacionals en un fervor que algú podria dir que arriba a ser "religiós". Fa dies que comerços i supermercats engalanen els seus establiments amb els colors nacionals. Els mitjans de comunicació dediquen cada dia un espai privilegiat a ambientar els preparatius de la copa del món. Hi ha pobles i ciutats que organitzen concursos d'engalanar carrers amb motiu de la copa. Els alumnes de les escoles exigeixen del professorat que se suspenguin les classes perquè la selecció juga un amistós i l'han de veure per televisió.

El que em fa pensar una mica i em qüestiona és fins a quins límits tot això s'ha d'alimentar. No valdria la pena de promoure una reflexió en el sentit de dir que hi ha valors més importants tant per a la persona com per a la societat?

Un mes de juny dels anys noranta tornava a casa després de tres setmanes llargues de visitar diverses petites comunitats a l'interior de la selva amazònica. Havíem fet el recorregut, com de costum, amb una religiosa infermera i un jove indígena que era el guia i el pilot de la canoa. Feia tres o quatre dies que la monja s'estava medicant perquè sospitava que tenia malària, però no havia volgut dir res fins que ja arribàvem. Així que vàrem desembarcar, vaig córrer a buscar un cotxe i vaig portar la bona monja a urgències de l'Hospital Regional. Però, ai! Aquella tarda la selecció del Brasil jugava i a l'hospital només hi havia el vigilant. Ens va dir que el director havia donat festa fins i tot al personal d'urgències per poder veure el partit (i se suposa que la festa s'allargaria fins a la celebració de la victòria). Ningú va atendre la malalta.

Temps enrere, amb motiu d'un altre campionat del món, el Govern es va preocupar que des de totes les àrees indígenes es poguessin seguir els partits de la selecció nacional. Es va fer una bona inversió posant antenes parabòliques i generadors elèctrics o plaques solars i bateries per tal que la televisió funcionés com cal. Mentrestant, a les mateixes localitats no s'aconseguia erradicar la tuberculosi, acabar amb la desnutrició i la malària o la mort de criatures. No hi havia energia elèctrica per a d'altres finalitats. Però el deure cívic de seguir les incidències de la selecció nacional es va complir.

No hi aniria bé, en tot això, una mica de racionalitat, o de seny, o de sentit comú? Per què ens costa tant de fer servir aquestes qualitats tan pròpies de la persona humana? M'aventuro a dir que potser és perquè ens estimem més fugir de la realitat, viure en un món d'emocions i de plaers ràpids, més que no pas construir una vida personal i col.lectiva una mica més sòlida. El repte que em queda és com hem de treballar i educar aquest tema des de la nostra vida eclesial.